

Sinu Slave in junaku meča
zase ni prisojeno živeti,
za svoj narod mora se boriti,
zanj trpeti mora, zanj umreti!

Zopet zbere Stojan svoje čete
in navduši jih za borbe nove,
dvajset let vihti junaško kopje,
robstva dva, set let drobi okove.

Končno bojna sreča ga ostavi:
rana mu izkrvavi globoka,
Stojan položen v objetje smrti
morda je od lastnega otroka...

E. Gangl.

Vesela pomlad.

Dušica, Dušica! Hop, hop, hop!
Naš se konjiček je spustil v kalop;
skače veselo čez polje in trate,
rad bi šel gledat, kje zvezde so zlate,
da — ko s kopitci z neba jih izruje —
Dušici tja jih v naročje nasuje.

Pa bo žarela kot daljna princesa
v blesku sijajnem nebeških draguljev,
ko bo stopila med zbore metuljev
v tihe pomladi skrivnostna čudesa...

Solnce obstalo na svoji bo poti,
v gozdu utihnilo ptičkov bo petje,
k tlom poklonilo bo mlado se cvetje:
»Pojdimo svoji kraljici nasproti!«

Vsa bo priroda v veselju zapela,
Dušici ličeca bodo zardela. —
Takrat konjiček bo skočil čez travo,
z Dušico zopet odbežal v daljavo...

Janko Samec.

